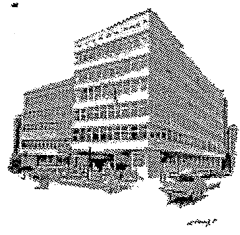

22 VII

МИНИСТЕРСТВО НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО

София 1202 ул. "Св. Св. Кирил и Методий" 17-19, централа 94-059, факс 987-2517

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Изх. No. 11-00-292/26.07.2004

Въвед. 13/КС.5/04
Дата 27.VII.2004

*Възм. н. д. 5/2004
Да се разглеждат до
всички съдили
27.07.2004*

**КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТАНОВИЩЕ

По конституционно дело № 5/2004г.

за установяване на противоконституционност на нормата на чл. 31,
ал.1, т. 2 Закона за закрила и развитие на културата (обн. ДВ, р. 50
от 1999г.)

Уважаеми господин председател,

Уважаеми госпожи и господа конституционни съдии,

С определение от 12 юли 2004г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на Върховния касационен съд, Търговска колегия, второ отделение, за установяване на противоконституционност на нормата на чл. 31, ал.1, т. 2 Закона за закрила и развитие на културата (обн. ДВ, р. 50 от 1999г.) (ЗЗРК) и е конституирал министъра на регионалното развитие и благоустройството като заинтересована страна.

Според вносителя на искането с оспорваната норма са установяват допълнителни финансови утежнения, което е в нарушение на разпоредбата на чл. 60, ал.1 от Конституцията, тъй като тя предвижда като единствена възможност за налагане на имуществени задължения в полза на държавния и общинските бюджети плащането на данъци и такси. В искането се поддържа, че основният закон не предвижда възможност за едностранно установяване от държавата на задължения за физически и юридически лица да правят отчисления в полза на различни фондове на ведомства и органи на управление от постъпленията им, получени от правомерно осъществяваната от тях дейност. В подкрепа на становището си за противоконституционност

вносителят сочи решения на Конституционния съд - № 8 от 1997г. по к.д. № 3 от 1997г., № 31 от 1998г. по к.д. № 24 от 1998г. и № 6 от 2002г. по к.д. № 9/2002г.

Считам искането за установяване на противоконституционност на нормата на чл. 31, ал.1, т. 2 ЗЗРК за неоснователно, поради следните причини:

Съгласно оспорения чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗЗРК в Националния фонд "Култура" постъпват като приход десет на сто от приходите от наеми, получавани от търговските дружества с държавно участие в областта на културата, като отчисленията се правят преди разделянето на наема между наемодателя и републиканския бюджет.

Анализът на българското законодателство сочи, че правилото част от приходите от наеми, получавани от търговски дружества с държавно участие, да се разпределят в полза на държавата се въвежда ежегодно в Закона за бюджета за съответната година. В § 30 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2004г. е предвидено, че държавните и общинските предприятия и едноличните търговски дружества с държавно, съответно с общинско имущество, отдали под наем предоставените им застроени или незастроени недвижими имоти, внасят 50 на сто от получения наем в републиканския бюджет, а общинските - в общинския бюджет. За имоти, отдадени под наем от смесени дружества с държавно или общинско участие, в съответния бюджет се внасят 50 на сто от наема, съответстващ на държавното или общинското участие. Недвижимите имоти, попадащи в тази разпоредба следва да се отдават под наем по цени не по-ниски от определените от Министерския съвет или от общинските съвети. Аналогична е нормата на § 28 от ПЗР на Закона за държавния бюджет на Република България за 2003г., съответно § 23 от закона за 2002г., § 21 от закона за 2001г. и т.н. Конституционосъобразността на цитираните разпоредби не е оспорвана до този момент. Следователно за всички търговски дружества с държавно участие е въведено задължението съответна част от наема, събиран за предоставените им застроени или незастроени недвижими имоти да постъпва в полза на държавата. Оспорваната разпоредба на чл. 31, ал.1, т. 2 от ЗЗРК се явява специална спрямо разпоредбата на § 30 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2004г., тъй като предвижда за дружествата с държавно участие в областта на културата част от приходите от наем, дължими към Републиканския бюджет, да постъпват в Национален фонд "Култура". Съгласно чл. 17, ал. 4 от Конституцията режимът на обектите – държавна и общинска собственост се определят със закон. Следователно на законодателя принадлежи преценката за това в рамките на Конституцията по какъв начин да регламентира реда за управление на държавната собственост и начина за разпределение на приходите от нея, независимо от това дали

се отнася за недвижим имот или за други имуществени права, които са собственост на държавата. Специфични изисквания относно управлението и разпореждането с имущество на търговските дружества, включително и за постъпленията от тяхното имущество са установени и с други закони. Например, съгласно 8, ал.1 от Закона за приватизация и следприватизационен процес 90 на сто от постъпленията при продажба на обособена част от еднолично търговско дружество с държавно имущество могат да постъпят в републиканския бюджет.

В цитираните от вносителя решения Конституционният съд е приел, че е в противоречие на Конституцията въвеждането чрез закон на задължения за извършване на отчисления в полза на фонд "Рехабилитация и социална интеграция" и на Държавния фонд за подпомагане на физическото възпитание и спорта. В посочените случаи, обаче, законодателят е въвеждал задължението за заплащане на вноски, без да се ограничава само до приходите от имущество, предоставено на търговските дружества с държавно участие.

Уважаеми госпожи и господа конституционни съдии,

Предвид изложеното считам, че искането на Върховния касационен съд, Търговска колегия, второ отделение, за установяване на противоконституционност на нормата на чл. 31, ал.1, т. 2 ЗЗРК е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

**МИНИСТЪР НА РЕГИОНАЛНОТО
РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО :**

.....
ВАЛЕНТИН ЦЕРОВСКИ

